

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Σεπτέμβριος – Δεκέμβριος 2024

Σεπτέμβριος.

Κυριακή 1η Σεπτεμβρίου 2024

Ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου.

(Λουκᾶ 4, 16 – 22).

*«Πνεῦμα Κυρίου ἐπ’ ἐμέ, οὗ εἵνεκεν
ἔχρισέ με... κηρῦξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δε-
κτόν»* (Λουκ. 4, 18 – 19).

Ἐορτάζουμε σήμερα τὴν ἑναρξη τῆς νέας ἐτήσιας ἐκκλησιαστικῆς περιόδου, τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Ἀπὸ σήμερα ξεκινάει γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὁ νέος ἐορτολογικὸς κύκλος, μὲ τὴν ποικιλία καὶ τὸν πλοῦτο πού τὸν χαρακτηρίζει στὴν ἀέναη

ἀνακύκλωσή του. Αὐτή τήν τόσο ἐπίσημη ἡμέρα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τήν ἀφιέρωσε στό περιβάλλον. Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ἀκούσαμε τόν Κύριο νά ἐρμηνεύει μία προφητεία τοῦ Ἡσαΐα, κατά τήν ὁποία προαναγγέλλεται τό ἔργο πού θά ἐπιτελοῦσε πάνω στή γῆ. Ὁ Χριστός ἔρχεται νά σκορπίσει τήν ἀγάπη καί τίς εὐεργεσίες Του στούς ἀνθρώπους, ἀλλά κυρίως ἔρχεται «κηρῶσαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν».

Ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται ἀνάμεσά μας νά διακηρύξει τήν ἔναρξη μιᾶς καινούριας ἐποχῆς. Ἔρχεται νά σπάσει τόν χρόνο στά δύο, στήν ἐποχή πρίν ἀπό Ἐκεῖνον καί στήν ἐποχή μετά ἀπό Ἐκεῖνον. Ἔτσι ὁ χρόνος δέν μετριέται πλέον μέ βάση τόν ἥλιο, τά ἀστέρια ἢ τήν ἔναρξη τῆς ζωῆς, ἀλλά μετριέται μέ βάση τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε λοιπόν τά χρόνια πρό Χριστοῦ καί τά χρόνια μετά Χριστόν. Ὁ Κύριος ὡς Πλάστης, Δημιουργός καί Συντηρητής τοῦ κόσμου, γίνεται ὁ Παντοδύναμος διαχειριστής τοῦ χρόνου. Ὁ χῶρος καί ὁ

χρόνος συνυπάρχουν. Δέν μπορεί ὁ ἕνας νά ὑπάρξει χωρίς τόν ἄλλον. Ὁ χωροχρόνος εἶναι τό ὕψιστο δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, μέσα στό ὁποῖο τοποθέτησε ὅλα τά πλάσματά Του.

Ἡ ροή τοῦ χρόνου εἶναι μία ἀέναη ἀνακύκλωση τῶν κινήσεων τοῦ χώρου, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Δημιουργοῦ. Δικαιολογημένα λοιπόν ἡ σημερινή ἡμέρα, ὡς ἐκκλησιαστική Πρωτοχρονιά, ἀφιερώνεται στό περιβάλλον, ἀφοῦ ὁλόκληρο τό περιβάλλον βρίσκεται στήν παλάμη τοῦ Θεοῦ. Ἐνός Θεοῦ πού ἔρχεται συνεχῶς ἀνάμεσά μας καί ἐπιθυμεῖ νά κατοικήσει μέσα μας, γιά νά μᾶς δώσει νά καταλάβουμε ὅτι ὁ χῶρος καί ὁ χρόνος ἔχουν νόημα μόνον ὅταν ἐξαγιαζόνται ἀπό τή δική Του παρουσία.

Ὁ χρόνος χωρίς τόν Χριστό δέν ὀδηγεῖ πουθενά. Εἶναι μία πορεία χωρίς νόημα καί σκοπό. Ὁ χῶρος χωρίς τόν Χριστό ὑποφέρει. Ὑποφέρει ἀπό τά κτυπήματα πού δέχεται. Ὑποφέρει ἀπό τήν ἀπουσία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ αἰτία κάθε μορφῆς

ἀρμονίας. Χωρίς Θεό ὁ χῶρος γίνεται μία ἀπέραντη ἔρημος, ἄκαρπη, σκληρή, ἐχθρική. Χωρίς Θεό ὁ χῶρος γίνεται ἓνα φονικό πεδίο μάχης ἀνάμεσα στά ὄντα πού τόν κατοικοῦν. Χωρίς Θεό ὁ χῶρος γίνεται μία θανατηφόρα ἀρένα, στήν ὁποία ἐπιβιώνει ὁ πιό ἰσχυρός ἀλλά ὄχι γιά πολύ, ἀφοῦ ὁ πανδαμάτορας χρόνος ἀργά ἤ γρήγορα ἔρχεται νά τοῦ ἀφαιρέσει τήν ὑποτιθέμενη δύναμη.

Ἐρχεται ὁ Χριστός νά κηρύξει «ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν», γιά νά μᾶς δώσει μία λύση στό λεγόμενο οἰκολογικό πρόβλημα, ἀπό τό ὁποῖο ὑποφέρει πλέον δραματικά τό περιβάλλον. Ἐρχεται ὁ Χριστός νά ἐγκαινιάσει τήν ἐποχή τῆς ἔνσαρκης παρουσίας Του, προκειμένου στό πρόσωπό Του νά καταλάβουμε ὅτι ἐμεῖς δέν εἴμαστε ἰδιοκτῆτες τοῦ σύμπαντος ἀλλά μόνον ταπεινοί διαχειριστές. Ἰδιοκτῆτης εἶναι Ἐκεῖνος πού στήν παλάμη Του κλωθογυρίζει τόν χρόνο. Ἐμεῖς εἴμαστε τά παιδιά Του, πού πρέπει μέ ὑπακοή στό πρόσωπό Του νά δουλέψουμε καί νά διαφυλάξουμε τήν περιου-

σία πού μᾶς ἐτοίμασε καί πού πρόκειται νά μᾶς κληροδοτήσει, ὅταν πιά θά τή μεταμορφώσει κατά τή δόξα Του.

Ἡ βία, ἡ πλεονεξία, ὁ ἐγωισμός, τό συμφέρον, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀπανθρωπία, οἱ πόλεμοι, ἡ παράλογη ρύπανση, ἡ ἐπιπόλαιη καλοπέραση, ἡ βουλιμία τῆς ἱκανοποίησης τῶν πάσης φύσης δικαιωμάτων, ἡ πεισματική ἄρνηση τῶν ὑποχρεώσεων, ἡ λησμοσύνη τῶν ἐπιπτώσεων γιά τίς ἐπιλογές πού κάνουμε δέν εἶναι τά κατάλληλα ἐργαλεῖα γιά νά λύσουμε τό οἰκολογικό πρόβλημα. Μέ τόν ἀπέραντο ἐγωισμό πού μᾶς χαρακτηρίζει ξεχνᾶμε πῶς ἡ φύση δέν μᾶς ἀνήκει. Ἐμεῖς ἀνήκουμε σ' αὐτή. Εἴμαστε κομμάτι της. Ἐάν δέν τή σεβόμαστε, μέσα ἀπό τήν ἁμαρτία μας τήν κάνουμε νά πονάει, νά σκληραίνει καί νά μᾶς ἀποβάλλει ὡς καρκίνωμα καί ὡς παθητικό στοιχεῖο στό ζωντανό κορμί της. Μή λησμονοῦμε ὅτι ἡ φύση μπορεῖ νά ζήσει χωρίς ἐμᾶς. Ἐμεῖς ὅμως πῶς θά ἐπιβιώσουμε, ἐάν τήν καταστρέψουμε;

Ἡ νέα ἐποχή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐποχή τῆς μετάνοιας. Σ' αὐτή τή νέα ἐποχή ὁ ἄνθρωπος κατανοεῖ τή μικρότητά του. Διορθώνει τά λάθη του. Ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά τῆς ἀγάπης γιά τούς ἄλλους. Μαθαίνει νά προσφέρει καί ὄχι μόνο νά ἀρπάζει. Ὑποτάσσεται στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μέσα ἀπό τήν κοινωνία μέ τόν Πλάστη ζεῖ ἀρμονικά μέ τόν ἑαυτό του, μέ τούς διπλανούς καί μ' ὅλη τή φύση. Ἔτσι ὁ χρόνος τῆς ἐδῶ παρουσίας του γίνεται πρόγευση μιᾶς αἰωνιότητος πού τοῦ χαρίζεται, πού τόν περιμένει, γιά νά τήν ἀπολαύσει, ὅπως τό θέλει καί σχεδίασε ὁ Θεός καί ὅπως τοῦ ἀξίζει. Ἀμήν.